

Redactare, tehnoredactare: Andreia E. Breaz

Ilustrație copertă: Claudia Georgeta Șimon Bokor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CORUI, MIHAI GEORGE

Chipul fericirii / Mihai Corui; pref.: prof. Felicia Lirca

Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2018

ISBN 978-606-730-394-0

I. Lirca, Felicia (pref.)

821.135.1

© Mihai George Corui

Toate drepturile sunt rezervate.

Reproducerea integrală sau parțială a acestei ediții fără acordul scris al Editurii Ecou Transilvan și al autorului este interzisă, considerată ediție pirat și se pedepsește conform legii.

Editura ECOU TRANSILVAN, Cluj-Napoca, 2018

Editor: Nadia Fărcaș

e-mail: office@edituraecou.ro

telefon: 0745.828.755; 0364730441

www.edituraecou.ro

Limbaj licențios

Mihai George CORUI

Chipul fericirii

Ecou Transilvan
2018

oferă generos. Creează o religie și automat apar tarabele cu suveniruri religioase pline de nevoia de cumpărare.

De ce aş crea o nevoie inutilă? De ce o așa neproductivitate redundantă?

Orice întrebare are ascunsă în ea răspunsul intrinsec. Aşadar, orice întrebare ai pune, răspunsul îl ai deja. Tot așa și cu dragostea. O ai, te deține!

Am creat o nevoie la început, acum desfacem o tarabă unde vindem această nevoie. Dragostea se vinde bine, iluzia dragostei și mai bine. Trist e că e o autoiluzionare cu acte în regulă. Te folosești de ei, de "ceilalți", ca să te dezici în continuare de tine însuți. Mărești separarea între tine și ei, între tine și tine. Totul e așa de stupid încât îmi vine să plâng.

Faci un truc în fața oglinzii a la David Copperfield, sperând să impresionezi oglinda.

Doamne, ce stupid.

Chiar că nu știi ce e dragostea.

Coachzen

Cuprins

<i>Prefață</i>	5
<i>Cuvânt înainte</i>	7
Accident de avion.....	11
Alexandra.....	13
Ambrozie.....	17
Pancreas și autoritate	22
Vă fut, bă!	24
Botezul.....	26
Bucifalia.....	27
Chipul fericirii	28
Clasa a 12-a C, clasa lui Jiga!	32
Credințe, convingeri, patternuri.....	37
Corui și iubirea	47
Dă-mi, Doamne, gâtu' strâmb.....	50
Declarație de dragoste actualizată.....	55
Depresia, o vindecare, o șansă.....	59
Dimensiunea 3D pentru începători.....	62
Dorul de pizdă.....	64
Fără noimă	67
Gândirea, poartă albă.....	69
Program-sarcină creștin. Genomul creștin	72
Genul creștin.....	75
Giulia	79
Ion și moartea	85
Jana nu e muartă, Jana să transfuoaărmă	88

Îngerașul din balcon.....	92
La început a fost cuvântul.....	98
Lasă, că înjur eu pentru tine	99
Maica Domnului care plânge	101
Miercurea Mijlocie	103
Misterul celor 5	104
Nu te iubești	106
Oda tâmpitului care citește.....	111
A fi OM e maximum.....	114
Misterul cifrei 9	119
Poveste leneșă	122
Poveste nici optimistă, nici pesimistă	135
Povestea porcului	137
Puterea teribilă a intenției	142
Relații, coliziuni, dragoste.....	144
Salt în necunoscut	146
Secretul din jurul echipei	149
Sofia.....	151
Sufletul, sau miezul duios al minții	152
A fi suporter	161
Taina.....	163
Tată!.....	167
Te bag	170
Theo.....	174
Timp iute	182
Timpul, pasăre albă	183
Triunghiul gândului	189
Tu, Buni!	197
Ușa.....	198
Viața, huh, ce miracol!.....	205

Who the fuck am I?	206
Zic ce nu-s!	210
Ziua internațională a sexului oral.....	212
Ziua zet, a morților	214
Țara mea e o emoție	220
Urare matricii!.....	228
Exerciții de gândire critică (1)	231
Exerciții de gândire critică (2)	233
Exerciții de gândire critică (3). Dragostea.....	234
Exerciții de gândire critică (4)	238
Exerciții de gândire critică (5). Comparația	240
Exerciții de gândire critică (6). Performanța.....	243
Exerciții de gândire critică (7). Autoanaliza	245
Exerciții de sex oral (8). Autohandicaparea de sine.....	247
Exerciții de gândire critică (9). Prima impresie	248
Exerciții de gândire critică (10) . Superioritatea	250
Exerciții de gândire critică (11). Atribuirea	252
Exerciții de gândire critică (12). Categorisirea.....	253
Exerciții de gândire critică (13). Discriminare etnică.....	256
Exerciții de gândire critică (14). Discriminare sexuală	258
Exerciții de gândire critică (15). Politică & Religie.....	263
Exerciții de gândire critică (16). Actorul social.....	268
Exerciții de gândire critică (17). Comportamentul	271
Exerciții de gândire critică (18). Iluminarea.....	273
Exerciții de gândire critică (19). Disonanța.....	277
Exerciții de gândire critică (20). Ereția și erectabilitatea	279
Maestrul cuvintelor	283
Mamă.....	284
Ce e dragostea?.....	288

Această carte e scrisă cu un condei al înălțimii sufletului, dar de unde Mihai poate vedea chipul fericirii cuvintelor. Toate aceste mici furnicuțe scrise sau rostite, cuvinte adunate în "scoici pline de perle" cărora autorul le intuiește esența și din taina cărora, cu multă sensibilitate și delicatețe, el le redă forța și strălucirea sensurilor, cu aceeași inocență copilărească din care inițial s-au născut.

Iubitul meu – Iubita mea

Ce-ți spun eu ție

E un nimic aproape bun

Dar ce va fi când n-am să-l spun, și

Ce-ar mai fi de nu l-aș scrie?

Georgeta Stan – prietenă

Accident de avion

- Mihai, am visat că ai murit într-un accident de avion!

Sar peste faza cu "bună dimineața" sau "fuck you too", efectiv mi se pare penibil să mă amăgesc cum că aş vorbi cu alte persoane, când de fapt eu vorbesc singur. Cuc!

Nu postez maci sau cascade pe Facebook, căci deh... sunt destui zevzeci care o fac cu religiozitate, day after day. Așa că îți rețin atenția cu o tâmpenie care-mi trece prin cap acum.

- Nu-i așa că se întâmplă să mai uiți lucruri de la mână pâ'n' la gură? (Iar asta chiar și fără Alzheimer!)

- Ți s-a întâmplat? Băi soro... e jale, băi, cum rețin toate tâmpeniile care aparent par neesențiale și uit lucruri care mi se spun că ar fi foarte importante.

- Te rog spune-mi dacă ți s-a întâmplat în ultima vreme să uiți lucruri... chestii... orice... și... ce fel de tâmpenii le ții min-te, dar nu-ți poți da seama de ce? Un fapt probabil fără importanță... un căcăcel de fază... sau număr, sau ceva agățat în memoria ta reziduală.

Chiar ieri, Giulia, o fetița de 9 ani a venit plângând la antrenament. Mi-a zis mama ei faptul că copila a visat că eu am căzut cu avionul și am murit într-un accident. De-aia plânge și e tristă. Am adunat copiii și le-am zis lor și Giuliei:

- Tu copilă, te rog ia-mi mâna și pipăie-mă, trage-mi una peste față sau ciupește-mă de antebraț. O să vezi că sunt viu și n-am de gând să mor curând. Ce vise-s alea?!

Pe de altă parte, azi dimineață nu am văzut un camion frânând în fața mea, am tras o frână de 15 m și am evitat la țanc coliziunea cu camionul din față.

După aproximativ 2 minute de respirații precipitate, mi-am adus aminte de visul Giuliei cea cu codițe aurii de la baschet. Tiiiii... mi-am zis:

- Mihaie, nu te mai sui în avion, bre!

Alexandra

Sunt înconjurat de miracole. Iată, vezi? Pe unde trec, ele se întâmplă la tot pasul. Le pot vedea, iar asta e uluitor. Fetițele ce trec pe la mine, prin arealul echipei noastre de baschet nu conțin să mă uimească. La fel și băieții, chiar și ei sunt excepționali, în egală măsură. Acum sunt însă uluit efectiv de voința Alexandrei... de determinarea Giuliei, de ambiția ei, de zâmbetul ei relaxat, ce să zic... doar văd asta... rar am cui spune, îți zic ție amu, căci majoritatea celorlalți NU pricep. Ei nu văd ce miracol e acesta, deși se întâmplă chiar sub nasul lor. Sau în cel mai bun caz îl bagatelizează, considerându-l obișnuit. Dar NU e banal. Ei nu văd ce văd eu. Ei nu au capacitatea de mirare pe care o am eu. Nu știu de ce se întâmplă asta.

Pentru mine, da, este cel mai mare miracol POSIBIL, iar el se întâmplă sub privirea noastră. ACUM, nu în sfere îndepărtate. Am această capacitate de a vedea miracolul în timp real. În plus, oleacă de pricepere de a le pune povestirile pe hârtie, poate.

Alexandra a marcat douăzeci și patru de coșuri, într-o oră de aruncări la coș, aproape continuu, fetița aia, care acum trei săptămâni nu reușea la aruncarea mingii spre coș, nici să atingă măcar plasa inelului de baschet. Iată, ea acum se

opinteste și aruncă din ce în ce mai bine. Uneori dă pe lângă, alteori nu destul de sus, iar alteori lovește peretele sălii aruncând pe lângă inel și panou. Însă nu se lasă bătută, e ceva admirabil în acest copilaș de nici 7 ani. Nu se lasă, iar și iar... fără vreun îndemn de la mine, de la nimeni, de fapt. O persistență și o tenacitate ieșite din comun.

Eram doar noi doi în sala albastră. Eu pe bancă urmărind-o atent, ea opintindu-se să arunce mingea colorată sus, spre coș. Când, după străduințe mari, reușește câte un coș, sare cu brațele în sus și se bucură într-un mod atât de firesc, toată fețișoara îi radiază. Se întoarce spre mine însuflețită și zice:

- Ai văzut, Mihai, ai văzut?

După al 6-lea zicea:

- Pot și al șaptelea... ce ar fi dacă aș da al 7-lea?

Și dădea din nou și arunca din nou la coș... marca câte un coș, după care imediat zicea:

- Pot și 8, Mihai!

Toată fețișoara ei era roșie de la efort, iar broboane de transpirație se formează la rădăcina părului, prins în codiță.

Eu râd și mai tare:

- Ha ha ha ha... Ești incredibilă, Alexandra!

Ea râde scurt, după care se încoardă din nou pentru o aruncare nouă... iar și iar. Împinge imposibilul mai încolo... spre 8... 9... 10... 11... îi râde toată fătuca. Pe la al 14-lea coș marcat zice:

- Mai beau apă... respir adânc, așa cum m-ai învățat, Mihai, și mai dau al 15-lea. Căci pot! Tata zicea ca pot 5, dar

eu pot mai mult. Uite... eu pot 15! Tata zis că pot 5, dar eu pot mult mai mult. Iată, am dat cincisprezece și pot șaispe!

Mă uit la ea și o încurajez din ochi. Ea mă privește scurt, după care revine la aruncări. Era ca un făcut, și din nou coș după coș, se adună precum niște bănuți norocoși la ea în coșuleț. Alexandra era Scufița Roșie a baschetului. Eu o văd ca pe un personaj de basm. Ea e un basm desfășurat live. Fetița e într-o stare de grație, fără îndoială. Sau, poate, copiii sunt în continue stări de grație, iar noi, adulții, nu le putem înregistra în timp real. Da, e posibil. Eu însă am văzut-o pe Alexandra vineri la antrenamentul de la ora 17.00, singură în sală, sfidând imposibilul. La 6 ani jumate. My god!

Se oprește din când în când să respire (așa cum a învățat-o Mihai la celelalte antrenamente), respira adânc de două, trei ori și iarăși lua mingea și țintește coșul, tot mai sus, tot mai bine. A venit tatăl ei, de undeva dinspre ușă, e tot un zâmbet, intră și el iute în magia miracolului. Un om minunat.

- Tată, tată... am dat șaisprezece coșuri. Vezi, tu ai zis că doar cinci să dau, dar eu am dat șaisprezece. Și pot șaptesprezece.

Încet-încet acest miracol a cuprins toată sala, nu doar pe mine și Alexandra, ci și pe cei patru-cinci adulți ce au sosit cu alți copii la antrenamentul celor mijlocii, ce urma după a celor mici de la *Together*.

- Copii fantastici! am scăpat fără să vreau printre buze.

Ochii îmi erau ațintiți spre copilul magic ce aruncă cu toată ființa la coș. Alex e 100% aruncarea. Întreaga sa făptură se contopește cu mingea în zbor spre coșul de baschet.

Sunt complet uluit! Ce vedeam eu în acel copilăș: PE DUMNEZO! Înțelegi?! Dumnezeu care se manifestă material și spiritual în acel copilăș. Doar să-mi arate că SE POATE. Nimic altceva. Să-mi arate că se poate imposibilul. O-R-I-C-E de fapt se poate atunci când ai credință. O-R-I-C-E! Eram conștient că accesasem un program superior în viața mea... participând la această întâmplare neobișnuită. Au apărut Giulia, Victoraș, Nebrass... iar Alexandra asta mică nu se opera.

- 18...19... 20... 21... Mihai, uite, am dat douăzeci și doi! Dar pot douăzeci și trei, știi?

Eram vrăjit, între timp ceilalți copii mai mari cu un an sau doi umpluseră sala deja. Erau avansații. Grupa de avansați. Dumenzeule... acești copii... mă umplu de bucurie. Nu puteam să mă dumiresc încă, Alexandra mă făcuse praf...

- Douăzeci și trei, Mihai!

Radiez, nu doar eu... ci eu ODATĂ CU EA, odată cu ei toți. Copiii de la Baschet Club Together sunt miracole vii. Ei se ÎNTÂMPLĂ acum. Spontaneitatea cu care observ acestea toate îmi inundă viața ca o melasă aurie, sufletul meu e încântat, vrăjit și răsul deschis din inimă mă cuprinde. Râd, iar răsul meu e molipsitor, copiii râd și ei spre mine, fețele lor sunt deschise în zâmbete largi. Soarele poleiește după-amiaza veselă. E soare și noi râdem frumos, larg ca un soare. Noi toți, together!

Mai reușesc să o văd pe Alexandra îmbrăcându-se în hăinuțele ei mărunțele, iar înainte de a ieși din sală, se întoarce așa îmbrăcată cu geaca pe ea, ia mingea brusc și se întoarce spre inelul coșului din lateral și mai aruncă o dată. Coș!

- Douășpatru, Mihai!

Ambrozie

Ce dimineată frumoasă!

Azi e întunecat, cenușiu și frig. Desigur, aceste considerații sunt observații interioare, despre un exterior palpabil doar prin simțurile pe care le am. Nimic nou și neașteptat... but... Înăuntrul meu e soare, cald și plăcut, confortabil. Stau tolănit într-un fotoliu comod și pufos la taclale cuminți cu mine însumi. Bem amândoi ca și UNUL, un pahar strălucitor de vin dulce și limpede ca o ambrozie. Huh! E atâta pace... Cam cât război e. E atâta ceață, pe cât soare e. E atâta lumină, pe câtă e și beznă. Atâta furie, pe cât calm e. Dragoste, cam tot pe atâta, pe câtă frică e. Nu știu dacă poți înțelege acest lucru. Poate da, poate chiar și tu experimentezi acestea, poate chiar și mai multe alte contrarii care șed fain frumos la taclale în fotolii pufoase, cu un pahar de vin dulce, parfumat ca o ambrozie.

Pahare limpezi și curate, o sobă pufăie, puf-puf! Lemne trosnesc între lamele roșii-portocalii ale văpăii, parcă vorbesc limbi lemnoase numai de ele știute. Sau poate, dar numai poate, trosniturile și pocniturile care sparg liniștea precum toaca, sunt amintirile copacilor ce au fost odată respectul și măreția pădurii, icnete lemnoase, nesupunerii reprimite inelar, an după an, secol după secol, iată, amu scapă nervos din îmbrățișarea fibrelor cu noduri. Copacii răsar din nou în flăcări, de această dată. Ce hazliu!

Încet încet, cuminte, adorm frumos, în nări îmi picură
 fragranța merelor coapte și lipite de soba de fontă.

- Sfrrr!

Cojile umflate de căldură pufăie parfum de măr în odaie.
 Miroase nu doar a măr și lapte prins... ci și a scortîșoară și
 chiar busuioc. Miroase a ce vreau eu. Stau comod într-un fo-
 toliu moale și pufos de vorbă cu mine însumi. Vorbesc cu
 MINE însumi în liniști și parfum. Spun vin dulce ce seamănă
 cu ambrozia, picur înțelepciunea odată cu micii picuri ce ard
 din măr. E o forfotă dincolo de tăceri ce nu poate fi spusă în
 cuvinte.

Amintirile își cer dreptul. Limuzina și domnul Peter de la
 cimitirul sașilor, zidurile cimitirului gri de beton. Cel ortodox.
 Perele de aur, care se văd peste umerii grei ai crucilor. Pista
 de bob, ochii scânteietori ai copiilor cu care mă avânt în sus,
 pe deal, obrajii lor roșii și veseli, cojile de măr, livada și pista
 de zăpadă ce ne așteaptă. Castanele. Cetinile brazilor ce foș-
 nesc în viscolul alb. Sus, dincolo de liziera de salcâmi, se ȋtesc
 ȋnălțimile livezii tainic. E o chemare a lor spre necunoscut.
 Sus la antenă. Mama și apartamentul nostru confort doi, tata,
 blândul uriaș care se apleca pe sub pragul ușii. Zâmbetul lui
 blând, ȋnțelept și știutor a toate și tot. Frigul de afară sticlos,
 sania numită "limuzina" care stă cuminte la buza ușii, plină
 de ciucuri de gheață la capetele păturii, pe care o așezam pe
 leațurile ei, ca să nu ne doară curu', când săream la hopuri.

Crenvurștii de revelion și statul de cu seara la coadă ca să-i
 obținem. Nenea Milu și javra lui, ce păzesc cimitirul. Dealul

Țiganului cu salcâmi lui parfumați de mai. Coliba de nuiiele
 pe care o construisem ȋmpreună cu prietenii copii, Tode,
 Costeluș, Laura, Țăru și Cristi.

Încet, pas cu pas, universul se contorsionează iarăși în for-
 mele cunoscute și imuabile ale copilăriei. La urma urmei, who
 fucking cares! Amintirile mele sunt ale mele, ele sunt universul
 meu, amprente ale trecutului stau martore. Bunica Felicia și
 Herman netotul. Târgul Porcilor și Moșna. Scăldatul în mocirla
 Târnavei. Teba și pluta. Vasia și crâșma "Trichiftele". Turnul
 sașilor și tanti Mena. Vitrometan și cofetăria "Macul Roșu".
 Centrul rotund al Mediașului meu și „Bijuteria". Chimicalele
 și alimentara "Fodor", parizer dulce și iaurt, franzelă și cio-
 colată de casă de un leu cincizeci. Axentele și Ludvic Roth.
 Piața și țiganii ei. Profa de engleză și dirigu' Jiga de mate'.
 Strada Sondorilor și cea a Metanului. Biserica Mare și Capela
 de sus din gura cimitirului. Bunicu, popa Mărginean și opera.
 Fanfara dinaintea alaiului de ȋnmormântare la sași, baritonul
 grav al trombonului de alamă. Unchiul Ghiță și tanti Maria,
 cârnațul lor uscat cu ceapă roșie. Vinul alb sec. Iah... acru ca
 dracu! Pipele de sticlă ce ies precum sondele de gaz, din
 butoaiele ce mustesc de vin. Morcovi în nisip, puși pe iarnă,
 jos în „chibniță".

Pișarea din jurul blocului, care pe unde apucă. Balcoanele
 neȋnchise. Alina. Sărutul scurt pe obraz și arsura ce mi-a provo-
 cat-o ani la rândul. Sfârâie ȋncă de atunci când stau cuminte
 seara, iar mintea-mi zburdă liberă, despovărată de grijile pre-
 zentului. Luci „portocala" și meciul de fotbal. Soso și Laura,